

**Midőn fenyők alatt, mint
kényszerűzte rab...**

Когда под соснами, как подневольный раб...

Midőn fenyők alatt, mint kényszerűzte rab,
Vonszolta összetört tagjaimat a lélek,
Madár rebbent fel és horkantak büszke ménnek,
S a föld még énfelém széleseben rohant.

Hosszú, fekete tűk, sorjázó pikkelyek,
S a bíbor áfonya paták alól fröcsög szét,
Szemhéjam ujjaim vadul feszegetik még,
És én vagyok-e még, ki élni vágy: a test?

És én vagyok-e még, ki száraz gyökerek
Közt enyhet nem lelek megégett ajkaimnak,
S mint hajdan, vért iszik a föld, és újra sírnak
Phaetón húgai borostyánkőnnyeket.

(AZ ARSZENYII TARKOVSZKIJ VERSEI című kötetből. Baka István fordítása.)

[← Előző oldal](#) [Következő oldal →](#)